

le- og bølgekraftområdet, som vi også ser frem til at der kommer noget godt ud af.

Hvornår bliver en finanslovdiskussion så igen for alvor spændende i Danmark, når sagen er, at vi sidder og diskuterer på marginalen? Man kan jo håbe på, at det sker ikke næste gang, for der er ikke så lang tid til næste gang, det er lige efter sommerferien, men så næste gang igen som en udløber af Skattekommissionen, som skal barsle efter nytår.

Det er i hvert fald vores håb fra Ny Alliances side, at vi for alvor kan få sat fokus på bl.a. området vedrørende vores topskatproblem, som der er flere og flere partier, der vil diskutere, ja, snart er det kun Dansk Folkeparti og Enhedslisten, som ikke vil. Det er det med, at den ene procent, vi får fra topskatten, gør, at 40 pct. af de fuldtidsbeskæftigede rammes af en fuldstændig skævvridende skat. Det er det, der skal på dagsordenen. Vi er stadig væk skeptiske, i forhold til hvorvidt det virkelig kan løftes, vi er skeptiske, i forhold til hvorvidt Venstre også er i stand til at løfte det. Vi er ikke så meget i tvivl om, at Det Konservative Folkeparti har lyst til det; viljen og evnen har det til gengæld så skortet på i en række år.

Jeg tror også på, at en finanslovdebat for alvor bliver spændende, når man får konkretiseret den lange række af tesedebatter, som kører i øjeblikket. Vi vil fra Ny Alliances side også meget gerne bidrage til det, og vi har fra vores side valgt at fokusere på emner som frihed, fællesskab, fairness, fornyelse og forskellighed, men også at konkretisere, hvad vi mener med de elementer.

F.eks. er det for os ufatteligt vigtigt at definere friheden som et spørgsmål om, at det bl.a. må være fair at sige, at staten maksimalt overtager styringen af 50 pct. af det, man tjener. Men vi er faktisk endt i den situation i Danmark, at hvis man går ind for et sådant system, kan man blive anklaget for at være ultraliberalist. Det er i mine og vores ører helt utroligt, at man kan ende der.

Fællesskab består for os bl.a. i at sikre, at der er plads til både øget offentlig velfærd og øget privat velfærd, men det er også at holde fast i f.eks. Nyrupregeringernes mål om en vækst på maksimalt 0,5 pct. om året i den offentlige sektor, at holde fast i, at hvis der er et råderum, så deles det ligeligt, fifty-fifty, mellem staten og borgeren – mindst 50 pct. til borgeren.

Fairness er også et spørgsmål, som vi lægger vægt på fra vores side, og for os at se er det vigtigt i de kommende finanslove yderligere at læg-

ge vægt på, at det skal kunne betale sig at arbejde, uanset om man er på arbejdsmarkedet, eller om man er på overførselsindkomst. Vi synes, det er vigtigt at rejse debatterne om, hvorfor vi skal have modregningsregler for førtidspensionister eller folkepensionister for den sags skyld, når de forsøger at komme på arbejdsmarkedet. Et af de elementer fra den samlede finanslov, som vi ikke bryder os ret meget om, er den her grænse, som man fik sat ind i forbindelse med 100.000-kroners-reglen for folkepensionister. Her går man ind og siger, at hvis de tjener over et bestemt beløb – bum – så skal de lige pludselig ikke have muligheden for det. Det bliver nogle helt groteske øvelser i de kommende år, er vi helt sikre på, og det giver jo ingen mening. Hvorfor vil vi sætte sådan en grænse, som betyder, at der så er nogle, som ikke vil yde det ekstra bidrag, som vi måtte have brug for? Det giver ikke nogen mening, og det er igen kun misundelsesretorikken, som her spiller ind, og der må jeg sige, at det i høj grad også underer mig, og jeg synes, det er kedeligt, at mit eget gamle parti, Det Radikale Venstre, hoppede med på den vogn og syntes, at det var så utrolig vigtigt.

Forskellighed betyder for os, at det skal være muligt at gøre det frie valg langt mere reelt og langt mere ubureaukratisk end det, som regeringen og Dansk Folkeparti har aftalt sig frem til. Det er noget af det, vi vil rejse også i de kommende finanslovforhandlinger. Hvorfor ikke benytte sig af friskolemodellen, som vi kender? Hvis man har lyst til at oprette sit eget plejehjem eller andet, kan man gøre det med støtte fra staten på måske 85 pct. og så noget brugerbetaling for resten. Det virker udmærket på skoleområdet, det er fuldstændig ukompliceret, og det er op til den enkelte at finde ud af, hvordan det så skal strikkes sammen. I stedet for – fordi man ikke må tale brugerbetaling, fordi vi er ovre i misundelsesretorikken igen – laver man nogle sindssygt komplicerede løsninger. Så vidt jeg har ladet mig fortælle, var det oven i købet regeringens egen idé fra starten af at benytte sig af friskolemodellen, men de blev skræmt netop ved tanken om, at der var nogle, der kunne råbe brugerbetaling efter dem.

Når alt det her er sagt, støtter Ny Alliance selvfølgelig den finanslovaftale, der ligger her. Det er et kompromis, og det er ikke sikkert, at vi har fået den største bid af kagen – selvfølgelig har vi ikke det – for der er mange ting, vi gerne ville have gjort anderledes. Men der skal indgås et kompromis, og vi synes, der er elementer i det